

4. neděle v mezidobí A

*Blahoslavení tvůrci pokoje,
neboť oni budou nazváni Božími dětmi. (Mt 5,9)*

První čtení

Sofoniáš 2,3; 3,12-13

Hledejte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hledejte spravedlnost, hledejte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu ti, kdo zbudou z Izraele. Nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívát, nikdo je nebude děsit.

Druhé čtení

1. Korinťanům 1,26-31

Jen se podívejte, bratři a sestry, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých (lidí) podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou "něco", aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet. A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako (dárce) moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmu: 'Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.'

Evangelium

Matouš 5,1-12a

Když (Ježíš) uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: "Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás

budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu."

K zamyšlení

Požehnaní, štěstí! To jsou slova, která přitahují, která hluboko v našem srdci něco rozechvívají. Kdo z nás by netoužil po štěstí a po blaženosti! V běžné řeči však ztrácejí svou hloubku a to proto, neboť se příliš často spojují s věcmi a se zkušenostmi, které nám poskytují jen krátkodobé uspokojení. Při podrobnějším zkoumání dnešních čtení se odkrývá to, že podmínky, které všeobecně považujeme za nevyhnutelné pro štěstí a blaženost neodpovídají bezděčně kritériím pro štěstí a blaženost popsanych v těchto čteních. Dnešní čtení mají jeden společný motiv: Bůh staví naše lidská kritéria na hlavu. Tři různé zdroje o Božím poselství obsáhnuté v těchto spisech, které pocházejí z různých časových období, nás svým způsobem zasvěčují do toho "kontrastního Božího programu" a hlásají "přehodnocení všech hodnot": Sofoniáš, který ohlašuje pád bohatých a mocných a chudým, pokorným slibuje budoucnost a spásu. Pavel zdůrazňuje, že u Boha nad mocnými stojí bezmocní a slabí nad silnými. Ježíš, který ruší náš zavedený pořádek a pravidla a činí šťastnými, požehnanými ty, kteří se v našich očích jeví jako politováníhodní a nešťastní: chudí, smutní, pronásledovaní...

Bůh si vyvolil a povolal ty, kteří jsou v lidských očích poníženi, hloupi a opovrhovaní. Ale ti, kteří se pokládají za důležité, chytré a silné, ti budou odhaleni ve své nicotě. Proč? Aby se nikdo před Bohem nevychvaloval, jak říká Pavel, to znamená, aby si nikdo nezakládal na svých přednostech a výkonech, a aby nezapomněl, že vše to, co obdržel, je nezasloužený dar Boží. Když jsme si vědomi, že za důležitost a smysl našeho života můžeme děkovat Bohu, můžeme zanechat boje a marného snažení, které si často připisujeme naši důležitost a veřejně ji deklarujeme.

Když přijmeme Boží pravidla, budeme nejen obdarováni štěstím, které nemá nic společného s všeobecně uznávaným "štěstím", můžeme se skrze integraci těchto pravidel do našeho života přiblížit zkušenosti s tímto štěstím. Když nám Ježíš ukazuje svým vlastním životem, že vystupuje na straně malých, bezprávních, kteří mají malou šanci na hodnotné lidské bytí, když se s ním setkáváme ve společnosti všech těchto lidí, nad kterými každý ohrnuje nos, pak se zde nejedná o teoreticko-teologickou víru ve šťastný život, který po ukončení pozemské poutě vejde do nějakého duševně-nebeského bytí, ale jedná se o reálný život a spolužití lidí navzájem, spolužití lidí s celým Božím stvořením tak, jak to bylo v Božím plánu od začátku: ve vzájemné laskavosti a starosti, v nenásilí a spravedlnosti, kde každý dostane to, co k životu potřebuje a nevyvyšuje se nad ostatními a ostatní neutlačuje. To je ten duch, který chtěl Bůh pro lidi a toužil po něm, duch, kterého se mnozí snaží do dnešní doby udržet živého v dnešní Církvi ne jako něco teoretického, ale jako prakticky žité životní nasměrování. Také když jsme si vědomi ohraničenosti našich lidských možností a že žijeme v rozmezí toho, co je již možné námi naplnit a toho, co zůstává otevřené a pouze Bohem může být zcela dokonané a to zcela mimo čas a prostor.

Kdo přijme tento životní program, přijme Boha, jeho pravidla, jeho dary a úkoly, přísliby a požadavky. Blahořečení nám nepřislíbují takové štěstí, po kterém ve všeobecnosti tak toužíme, to štěstí, které se snažíme dosáhnout vlastními silami, ale to štěstí, které chce Bůh natrvalo pro nás a celé lidstvo a skrze které může být uzdraven náš nemocný svět.